

SÅNGER ELLER VISOR

FRÅN SVERIGES
BYGDER OCH DALAR

Pris 12 öre.

Svenska Visförlaget, adr. Karlberg, (vid Stockholm.)

Alla möjliga sorters vackra visor, äldre och nyare.

När nya nytryckta och lustiga visor.

Nr 37

Innehåll:

Präseningsflickan i Köpenhamn. *En ny rolig visa.*
Ä du med på den?

På Öland bodde en flicka skön.

Sjömannens farväl. *Farväl! i sången vill jag
minnas dig,*

Blomman är min vän, *svек mig aldrig än.*

Den roligaste Amerika-Wisan. *Bröder vi bo
långt i från.*

Frälsningsflickan i Köpenhamn, Å du mä på den?

Melodi: O Gina, du dejliga mö, ä du mä på den.

En sång mig lyster sjunga, om ni vill höra på,
hur det nu förtiden kan tillgå.

På landet som i staden är frälsningshären känd,
blott för sitt glada skänt.

De sjunga och de spela med sin ljufliga musik
så både smed och skraddare de skynda hastigt dit.
för att höra på deras ljufva toner.

Då ropa de så högt: välkommen broder!

I kåren vi skriva dig in. Å du mä på den?

Ja smeden med sitt skinn,

han är ju så glader i sitt sinn.

Men skraddaren med sin nål och tråd,

han funderar så mycket deruppå. Å du mä på den?

Ja frälsningsflickan är ju så skön och sa rar,
hon sjunger med förtjusande behag
så själfva skomakaren han öfverger sin läst,
han frälsas vill så lätt.

Ja alla unga karlar hon tager i sin famn,
hon dem vill visa vägen till rätta Kanaans land.

Och målaren han blef då så betagen,
jag tror att jag nästan kan bli galen.

Jag följer den sköna till Polen om det bär.

Ja låt balongen gå

uti rymden, snart stiger jag på,

ja låt balongen gå.

Uti rymden snart stiger jag på. Å du mä på den?

En söndag härförleden vid Göteborg, jag tror,
en herre, som der mig besvor,
han ville blott mig följa till den stora frälsningshär
Men ack! han var så kär.

sa barmen i mig svällde och hjertat börja slå.

Han fick ju nörd han önskade, det kan ni väl forsta

Så följdes vi båda till lokalen,

der möter mig en Svitckare i salen,

som qvällen förut jag hade frälst. Å du mä på den?

Ja ett muntert lif det är
till att vara i den stora frälsningshär.
Ja ett muntert lif det är
till att vara i den stora frälsningshär. A du mä på den?

I London har jag varit, I Lubäck likaså,
men ämnar till Köpenhamn nu gå.
Som Löjtnant jag uppträdde i Tivoli en qväll.
O ack! jag var så säll!
Två herrar der jag tjusade med en mekanisk blick,
Och då kan ni väl tänka hvad hjertat slog tick tick,
för frälsningsfröken är ju så upptagen:
hon tjusar karlarna, ja mitt på dagen.
Mea sent om qvällarna det passar bäst Ä du mä på den.
Ja ett muntert lif det är,
till att vara i den stora frälsningshär.
Ja ett muntert lif det är,
till att vara i den stora frälsningshär. A du mä på den?

Ja i armén jag varit snart uti fyra år
och sjunga och spela jag får,
för dem som vill mig höra. Jag är så glad och nöjd,
jag sjunga skall med fröjd.
På harpan och gitarren jag slår så glad min drill,
och mot kolekt jag frälsar så gerna hvem som vill.
Jag är så glad som fogeln uti lunden
för jag är fri och icke mer är bunden.
Ja Köpenhamn det är mitt lif, mitt allt. Ä du mä på den?
Ja ett härligt lif det är
till att spela och sjunga så här.
Ja ett härligt lif det är
till att spela och sjunga så här. Ä du mä på den?

I Malmö har jag varit, men det är längesen,
jag var då ej ensam och allen'.
En herre var mitt sällskap, från Lund jag tror han var.
Men flera nu jag har:
en murare, en bagare, en sotare också,
som låter sig inskrifva, en sjöman ock jag får.
Jag kan så vänligt alla män bemöta,
och Amors pilar kan jag också sköta,

så att det käns hvarje ungarls bröst. Å du mä på den?
Var välkommen och lyssna på min sång
som jag sjunger för eder denna gång!
Var välkommen och lyssna på min sång
som jag sjunger för eder denna gång! Å du mä på den.

Ett äfventyr mig hände Helsingborg en qväll,
och det vill jag omtala sjelf.
En herre der mig möter, det var en finer sprätt,
ja han förstod min dräkt.
han bad så ömt jag skulle med honom ensam gå.
Jag vill bli ren från synden, kan fröken mig förstå?
Ja mot kolekt jag honom genast svara,
för det är alltid frälsningsflickans vana.
För General Both jag trogen tjäna skall. Å du mä på den?
Ja sporrar i stöffar han har
och en sabel vid sidan han bar
så han tryckte mig intill sitt bröst,
lilla fröken, ni är nu min tröst. Å du mä på den?

Nu får jag här omtala för eder hur det går,
jag hoppas att ni mig förstår.
Man frälsar och älskar på en och samma gång,
när hjertat lider tvång.
Jag många nu har frälsat och det har gått så lätt,
och det kan man göra på mångahanda sätt.
För glad och lustig skall man alluid vara,
om man skall riktigt herrarna behaga,
det är ett sätt som lönar bäst i stan. Å du mä på den?
Ja det är ju högst charmant,
till att vara med herrarna bekant,
ja det är ju högst charmant,
till att vara med herrarna bekant. Å du mä på den?

Nu skall jag resa hem till det vackra Köpenhamn,
och säga farväl till detta land,
en sjöman blir mitt sällskap, han har mitt hjerta fått,
och nu är allting godt.
Han fastgjort sina segel, kastat ankaret i hamn,
och snart så skall han hvila uti sin flickas famn.
Ja han är all min glädje och lyeka,
jag önskar att snart få honom trycka,

intill mitt bröst, han är min tröst, just han. Å du må på den?
Nu en ring utaf honom jag får,
O mitt hjerta det börja att slå.
Nu förlofvad jag är, som ni ser,
och frälsar nu slätt icke mer. Å du må på den?

Författad och inlemnad _____ af _____
A, F, Bäckström, _____ Eftertryck förbjudes.

Ölandsflickan.

På Öland bodde en flicka skön,
Den aldrig vackraste af sitt kön;
Till äktenskapet stor lust hon hade
Och därför en gång så här hon sade:
Tiralera lera lera lera lera lera lera!

«Skall jag då aldrig få gifta mig,
När alla andra de gifta sig?
Att lefva ensam det är besvärligt
ja! understundom det är förfärligt».

Till staden for hon så nätt och grann,
För att sig skaffa en äkta man.
Men den ska' kunna ta fatt på harar,
Som utan penningar kan lura karlar.

Men sad' Maria och tänkte ut:
«jag vill ej hafva en arbetsstut.
Nej! en baron eller lerd magister,
som ej mot flickor sig visar bister.»

Och nerrar svärma kring Ölands mö,
som flugor svärma kring sockerbrö':
skomakärbestar och lifdrabanter
och skraddarhästar ibland sergeanter

Till slut hon valt en baron så rar,
men han blef lurad, den stackars kar;
Han trott Mari ägde — tretti tusen,
men hon var fattig, som bara -- lusen.

Sjömannens farväl.

Farväl i sången vill jag minnas dig,
 Glöm du i tysta bönen icke mig.
 När lutan stämmer upp en hymn tGud.
 Då glömmmer visst jag ej min barndomsbrud.

Och hvar jag är, till hvilket land jag far,
 Din ljufva bild står i mitt hjerta kvar.
 Lik svanen klagande på fjerran ö,
 Jag vill i sången lefva blott och dö.

O, hulda barndomsbrud hvad kan förmå
 dig från din rena barndomskärlek gå?
 Lik vågens brus min själ i uppror är,
 Men städs jag dig på börens vingar bär.

Har någon genom svek dig röfvat bort?
 Då blir min lefnads dag för mig så kort.
 Men in i döden skall din bild stå kvar
 I hjertat mitt, som jag dig gifvit har.

O! ljufva dröm för mig du tagit slut,
 Min glädjes timglas för mig runnit ut.
 Nu bitterhetens kalk blott finnes kvar,
 Sen du din kärlek från mig tagit har.

Men dock så länge som jag kvar här går
 Och sångens ton från mina läppar går,
 Jag ständigt dig blott här besjunga skall,
 Ty du för mig en gång var glädjen all.

Ty uti sången blott jag älska får,
 Blott nattens stjerna skådat har min tår.
 Och hälsar hon dig någon gång så klar,
 Ett mildt farväl från mig till dig hon tar.

När som Aurora upp ur Östern går,
 då skimrar uti rosens kalk en tår.

Men när hon sjunker uti vesterns haf,
Då bäddar blomman upp sin lilla graf.

Lik blommans soldröm är vårt lif så kort,
vi födas, älska, hoppas och dö bort.
Men bortom grafven finnes himmelen,
Och der finns äfven rum för kärleken.

Der skall jag sen jag drömt min dröm till slut.
Som brudgum vid ditt hjerta hvila ut.
Farväl! till dess du, hälften af min själ,
Farväl, ett ömt ett innerligt farväl!

N.B.

Trädgårdsflickans Wisa.

Blomman är min vän, Svek mig aldrig än, Oskuld
bor i hennes öga. Blommor, tusen slag, Nya med
hvar dag, Dricka ljus utur det höga. Som en äldre
syster vårdar jag dem ömt, Solen glömmar dem,
men jag dem aldrig glömt, — — — Blomman är
min vän, Svek mig aldrig än; Oskuld bor i
hennes öga

Lilla blomma blå! vakna upp! hör på, Lärkan
slår de ljufva slagen. Lilla blomma röd! Är du
redan död! Det för bitu är på dagen, An står
solen vänligt öfver dal och sjö Låt den först gå
ner, och sedan kan du dö. — — — Lilla blomma
blå! Vakna upp! hör på Lärkan slår de ljufva slagen.

Sjelf en blomma jag Vissnar ock en dag, Det
går mig som eder andra. Vårens dar förgå,
Kort är min också, Låt oss älska då hvarandra!
Svarta natte mulen kommer med sir blind.
Glada låt oss blomma än en liten stund: — — —
Sjelf en blomma jag Vissnar ock en dag,
Det går mig som eder andra.

Den trelligaste Amerika-Visan.

Bröder, vi bo långt ifrån; öfver stora hafvet
Skåda vi Amerika på den andra stranden,
Är det icke löjligt? Ack jo det är fröjdeligt,
Skada att Amerika, :: ligga skall så långt ifrån.

Berggen, är af idel guld, marken utaf socker,
Träden är af flickor full, ideliga dockor,
Är det icke löjligt? Ack jo det är fröjdeligt,
Skada att Amerika, :: ligga skall så långt ifrån.

Haren springer rundt omkring hvart man vill sig
vända,
Detta är en ljuflig ting, det har ingen enda.
Är det icke löjligt? Ack jo det är fröjdeligt,
Skada att Amerika, :: ligga skall så långt ifrån.

Punsch och vin der flyter ner, sjö och elfvar fulla.
Flickorna de gå på med, tycka om att rulla,
Är det icke löjligt? Ack jo det är fröjdeligt,
Skada att Amerika, :: ligga skall så långt ifrån.

Önskar man sig en af dem, strax så får man fyra 5
Som så vänligt smilar och åt ängen ilar.
Är det icke löjligt? Ack jo det är fröjdeligt,
Skada att Amerika, :: ligga skall så långt ifrån.

Blommor bredvid vägen stå, träd och buskar fulla
Nog der finns att plocka, blott du vill dig bocka,
Är det icke löjligt? Ack jo det är fröjdeligt,
Skada att Amerika, :: ligga skall så långt ifrån.

Ack oi! den som vore blott i det landet, tydda
Så jag skulle genast der bygga mig en hydda.
Är det icke löjligt? Ack jo det är fröjdeligt,
Skada att Amerika, :: ligga skall så långt ifrån.
